

GONDVISELÉS

ifj. Bartha Sándor

Ímé az én markaimba metszettelek fel téged...
Szólt az ígéret.

Az élet csupa indulás.
Sohasem érkezés vagy megnyugvás.
Az úton menni, tenni kell,
szeretni, gyűlölni, élni illdomos.
Ezt így adta a sors.
A sors?!
Ó nem, ez nem hazard.
Nem véletlenre bízott:
'akármilyen-lesz-is', nem.
Ez terv. S nem akármilyené,
az Istené.

E tervben benne vagytok.
Hát nem csodás?
Isten tenyerén lenni.
Még mi kellene más?

Benne van élted, benne terveid,
benne van szerelmed és ígéreteid.
A társad is benne, a szíve is Nála,
mit egymásnak fogadtok,
azt Ő is látja, hallja.

Isteni vezetés, gondviselő kezek
kísérnek az úton.
Védenek, szeretnek,
ölelnek, vigyáznak
s az ég ígéretei adnak értelmet
az életnek, a küzdelemnek
s a szerető, féltő,
hitvestársi ragaszkodásnak.

Az élet csupa indulás...
Induljatok imával.
Egymás kezét fogva
Istennek szavával.
Indulni nem elég.
Menni, tenni kell,
haladni, örülni,
sírni, szeretni illdomos
s még szenvedni is...
De ne feledjétek: ez nem a sors.
Nem, ez a gondviselés,
Isteni vezetés.

Forrás: www.keresztenydalok.hu